

hoevetjes werden leeg gehaald. Wie zijn zuurverdiende centjes niet tevoorschijn haalde of weerstand bood, werd over de kling gehaald of opgehangen. De woestelingen vergrepen zich aan jonge maagden en vrouwen. Uit de dorpskerk roofden ze de kerkschatten, priesters werden gehoond en verminkt voor hun altaar.

Na hun bloedige overval vertrokken de verschrikkelijke Noormannen, het geplunderde en leeggeroofde land besluiteloos achterlatend. De weinige overlevenden van deze plunderingen en roofovervallen dankten de Heer dat hun vel gespaard bleef. De godvrezende arme bewoners togen met de moed der wanhoop aan het werk om hun schamele huisjes weer woonbaar te maken en hun armzalig bestaan herop te bouwen.

Maar de rampspoed herhaalde zich. Het volgende jaar keerden die plunders terug naar hun hulpeloze slachtoffers die een makkelijke prooi waren voor de onverschrokken geweldenaars die van over zee kwamen.

Ook kloosters werden opnieuw dierst geplunderd. Paters werden ontmand en de keel overgesneden of zelfs gekruisigd zoals hun Heiland. Nonnen werden verkracht en van hand tot hand doorgegeven tussen die onmenselijk wrede strijders die op een beestachtige wijze te werk gingen.

Enkele jaren later drongen de Noormannen met hun drakkars dieper het land in om nog meer herenhoven, dorpen en kloosters te overvallen. Langs waterlopen, kreek en zelfs via het Zwin trokken ze steeds verder de Vlaamse gouw binnen. Na een succesvolle campagne keerden ze beladen terug aan boord van hun langboot en voeren naar hun thuisland terug. Maar ze hadden het rijke vruchtbare land gezien en gedurende de lange koude winternachten dachten ze na over hun toekomst.

HOOFDSTUK 2

Vijfhonderd jaren waren verlopen. En toen...

De schemering was opgeslokt door de duisternis en de maan was verschenen, die prachtige, verraderlijke maan die haar bleke vingers naar het onderliggende landschap uitstreckte. Een dappere spitsmuis vluchtte over een zilveren lichtvlek op het braakliggend perceel, fijn gras trilde op de glooiingen en daarachter haalden verwilderde struiken hun duistere schouders op. Hun bladeren sidderden en trilden als vliesdunne schelpen van geslagen zilver. De lustige wind slingerde door de struiken en fluissterde dat het gauw zou beginnen!

De nacht had een paar zachte leren handschoenen aangetrokken. Hij had een zwart laken over de trieste omgeving getrokken, maar het was een list, een vermomming, de betovering van de slaap zodat alles daaronder zacht zou sluimeren.

In de ruïne van het kasteel ‘Sint-Cathelinen-ten-Bogaerde’ weerklonk een klagelijke roep van een steenuil. De afgebrokkelde muren van wat eens een trots versterkt kasteel was, staken omhoog naar de duistere nacht. Het was enkel een akelige, vergeten puinhoop die imponerend heerste over de troosteloze omgeving. De grove, afgebrokkelde steenbrokken waren overgroeid met mos en varens. Slechts padden, hagedissen, adders, kauwen en uilen hielden er verblijf. Lege ramen en donkere schietgaten hielden als het ware een spiedend oog in het zeil over de onmiddellijke omgeving.

Het was niet één en al duisternis, want alles heeft gradaties en textuur. Kijk maar naar die ruige wolligheid van de samengepakte struiken, de uitgestrekte lappendeken van percelen, velden met daar doorheen een steenweg en paden, en de zacht ruisende kreek. Maar toch. Alleen wie alle pech van de wereld heeft, zal doorhebben dat zich iets op die

*ongerijmde plek had bewogen. Wie dat ontging, heeft voorwaar enorm
geboft. Want geen mens heeft de Noorman ooit zien verrijzen zonder het
met de dood te bekopen.*

*Daar... Zie je wel? De smalle zoutkreek ligt er niet meer stil bij. Er was
een luchtbel verschenen, daar, op het breedste stuk, een zwoegende bel
en sidderende rimpeltjes die het vermoeden wekten...*

*Plots verscheen een duistere figuur aan het oppervlak. Donkere modder
drupte van het creatuur toen het de oever beklom. Roerloos stond die lu-
gubere figuur daar. Het was groot, breed en donker, bijna vormloos, met
een grof hoofd zonder gelaat; alleen het lompe bovenlichaam had een
wiegende beweging aangenomen.*

Plots stiet het creatuur luidkeels een gil uit.

"Tyr!" weerklonk het ijzingwekkend over de duistere vlakte.

*De hemel taande, teerzwarte donderkoppen kwamen vanuit het zeegat
opzetten, een ijskoude noordenwind kwam van overzee aanwaaien. De
nachtwind bespeelde het land als een benen fluit; de naargeestige tonen
golfden over de schorren. Zilveren bliksemschichten doorkliefdten de he-
melboog en zetten de kasteelruïne enkele tellen in een licht klaarder dan
het helderste daglicht.*

*Voor enkele luttele ogenblikken verscheen de inktzwarte schaduw van
het schepsel op de afgebrokkelde en door onkruid overwoekerde kasteel-
muur. Het afschuwelijk gedrocht leek van zijn eigen schaduw te schrik-
ken, maar verdween bij het oorverdovend lawaai van de rollende donder
als bij toverslag. Het wezen verdween in een opening in een verweerde
muur en loste op onder het lage gewelf dat gestut werd door dikke steen-
pijlers. Het leek verzwolgen door de duistere ruïne. De steenuil knipperde
met zijn ogen en trok toen zijn kop tussen zijn vleugels.*

*Het onweer barstte in alle hevigheid los. In een huisje aan de rand van
het dorp Sinte-Cathelijne lag pachter Paridaen op zijn kafzak te snurken
dat horen en zien verging. Yda, zijn vrouw, lag naast hem in de alkoof.
Zij kon de slaap niet vatten en had in de verte het onweer gehoord dat
kwam aanzetten. De deur van de alkoof stond op een kier. Zo zag Yda*